

גם אם תכתוש את השמאלו במכתש לא תסור מעליו איוולטו

ובכן, לא שיש נחמהגדולה במוותם של 72 ילדים ונערים " בלבד", אולם ליבובי' זוקק לשקר הבוטה על מנת להכפיל ביתר שאת "מפלצת הכיבוש הישראלי" בשטחים הכבושים", כlesheno, וכיוון-ש-72 הוא מספר קטן מדי לדעתו, הוא "קוטל" במחייבולמוס עוד 78. שיהיה. "רצח" זה בהבלפה והטלת האשמה על זולתו, הוא לכשעצמם עניין בזיו המקובל על תעומלת הזועעה הערבית המצטטת בהרבה את ליבובי' ודומיו. אולם בעוד שבתבעוללה הערבית, מגונה כלל שתהיה, יש שמצ' של לגיטימיות, קשה, ואולי אף בלתי-אפשרי, לרדת לשראשו של פרודקס השנאה העצמית היהוית בישראל שביבובי' הוא ממחוללו ומבטאו המובהקים. פרודקס אמרנו, וכן התופעה היא פרודקסלית שהרי היא חסרה מנייע בעיליל, ומכאן שכחה לרדת לשורשיה. מאמר זה ביקש להתמודד עם כמה מהיבטי התופעה.

ב

א ת הכפתה ישראל על-ידי חוגי השמאלו היהודים בגולה, ובארצות-הברית בעיקר, ניתן להסביר בהתנגדותם המבנית של כלל היהודי הגלות לישראל כמדינה. ההנגדות זו בקשר רובה המכريع של הקהילה היהודית באהה לביטוי פרודקסלי בתערובת של מחויבות מסוימת עמוקה וספונטנית, פרי ניסיון היסטורי ארוך של זהות גורל מחד גיסא, עם סירוב תקיף להוציא את המשקנה המתבקשת, ככלומר לעלות, מайдך גיסא. איש השורה הטרוד בענייני פרנסה והיחסים פוטר את הבעה בתורומו הצנועה למגבית — אותה האינדולנציה היהודית המטיבת למרק את נשואו — ועובד לסדר היום.

אולם, מותרות אלה שמרשה לעצמו בעל חנות המכולת או רופאים ימיים השוכנת בברוקלין, לא יכול להרשאות עצמו האינטלקטואל היהודי בפרינסטון או בברקלי המטיב לייסר את מצפונו בכל חליה של האנושות הדזוזה, ועל כן "הבעה הציונית" שלו נושאת אופי פסיכון-תולוגי מובהק. אין זה מן הדברים הקלים להסתמודד דרכ' קבוע באותה שניות שבין דקמתה ההיסטוריה בעיליל של הציונות, בפרטן האונומליה היהודית, לבין טיר הבשר האמריקני המזמן לפרט המוכשר שבתוכו את כל מעumi החיים. מה גם, שהאנגר שחצינוות מציבה

¹ שני פניות במחוזות איני סופית כל קלילsson ושבה- 80 יומן חולדו-ה-80 שערך באוניברסיטה תל-אביב

² דובר צה"ל חזור ומתירוע על פעולתו העוות של "בצלם": "הסקת מסקנות מגමתיות ווורותות טרם כתיבת הדווית, ואיסוף מאוחר יותר של העבודות תוך יענות, כך שיצ- דקו את המשקנות, הוא המպים את שיטות הע' בודם והמחק של ארגנו בצלם...". (הduct דובר צה"ל מ-12.12.1989)

³ "בצלם" מתיחס לקבוצות גיל 12 ו-16. עד המועד הקבוע היו לפי פרסומי הרוגים עד גיל 12-99 הרוגים עד גיל 16. מאוחר שמספר הנפעים העיקרי הוא בקבוצת גילאי 16 עד 20, מתיחס החתק הסטטיסטי ב-70 הרוגים בערך, מאשר את נתוני צה"ל.

ב שנתיים האחרונות, הצבא הישראלי, חמוש במיובב הנשק המודרני מתוצרת ארצו-הברית, נלחם בגבורה והרג 150 ילדים ערביים, בני 3 עד 14. לא תירוץ שואה, לא לשון חלקות ולא תחבולות עומה ינקו את מדינת ישראל מקללת הנביא: "ונתני עלייכם חرفת עולם וכליות עולם אשר לא תשכח".

ישעהו ליבובי', מכתב למערכת "תיקון", יוני (1990)

א

בטקס קצר ונחרץ זה, הצליח ליבובי' לדחוס את שמיות גזענית, סילוף מכון של פ██וק מקרים, וכן נתון כוזב. האיש גיבור תרבותי של השמאלו הרדייקלי הרואה בו הכלאה נדירה של נבי-א-עם-המוסר-הצורף עם גאון אוניברסלי. ואכן, ביטויים כגון "ענק הרוח בדור של בינויות", "ኒוחן בגודלה מקרים של נביי החורבן"¹, חביבים על חסידיו השוטים של ישיש ועם זה.

על הפן האנטישמי והעיוות המוסרי שבטעינו של ליבובי' נדון בהמשך, אולםái-אפשר שלא לתמוה, מה ראה יודע תניך מובהק לכליובי' לסרס את תוכנו של פ██וק נודע במקרא (וימיהו כ"ג, 40), ובכך לטמן לעצמו פח אכזר. כידוע, ירמיהו לא זעם בפרק זה על המלכות הרשעה, ואין אפילו דמיון או זיקה בין הפסוק המצוות לבין כוונתו של ליבובי'. האירוניה היא שפרק זה בירמיהו כל כלו נבאת זעם על נביי שקר אשר את עמי בשקרים ובפחדותם". אכן, תיאור קולע (אם כי לא מלא) של משיחיות השקר מבית-מדשו של השמאלו. מספר ההרוגים עד גיל 14 מيري כוחות הבתוון עד המועד הקובע, היינו יוני 1990, היה 72. נתון זה הוא של דבר צה"ל. אולם צה"ל על-פי ליבובי' אינו אלא הזרע המבצע של המדינה ה"יודורנאיית"; נפנה אפוא אל "בצלם", שליבובי' הוא מאבותיו הרוחניים. ארגנו והוא ניזון ממידע הנמסר לו על-ידי גופי אש"ר לפלוגותיו, או ממייע הנafs על-ידי בשטה מתוך מנוגדות פרו-ערבית מובהקת? על פי ליבובי' יש להתייחס אפוא אל ממצאי באמון מוחלט. ובכן, גם "בצלם" מוסר על מספר הרוגים דומה לזה של דובר צה"ל².

במציאות, אזי מזמן היו "הלאומנים הפשיסטים" מייצגי "הפופוליזם הבורוטלי" מעמידים אותה ושבמותה אל הקיר. העובדה שהמטרונית מרצחיה, נושמת ובוועטה, היא כשלעצמה הוכחה נחרצת כי הפנטס מגורה של אלוני מציה בדמותה בלבד.

אכן, בדמותה של הבלבד, ועל כן אין מנוס מלהאל האם לא מדובר כאן במרקחה קלסי של חרדה קיומית הפוגעת במערכות שיקוליו הרצינליים של השמאלי הרדייקלי, שברתת זו היא ביטוי המובחן. זפוס התנהגות מופרעת או בלתי נורמלי בתחום הקוגניטיבי כולל בו השר,

פגם בהתייחסות למציאות, הבא לידי ביטוי בתפיסות סלקטיביות ביותר, פרשנות חד-צדדית, הכללות ומסקנות בלתי-מציאותיות בלתי-insonable, או כל התופעות הנזכרות גם יחד. התמקדות במספר אירועים לא טיפוסיים המוליכים למסקנה אחת, תוך התעלמות מאירועים רבים אחרים הтонכמים בהשכמה מנוגדת¹⁶.

ודמיינו שלא יכול להיות כל ספק שדבריה של אלוני המצווטים לעלי, תואמים את ההגדרה הקלינית הנ"ל. ואכן, בידי המשקיף החברתי המנסה להתחקות אחר שורשיה הפרודוקטילים של השנהה העצמית בשמאל הרדייקלי לא יותר אלא ההסבר הפסיכופתולוגי, תחום בו לרוב הפרודוקט הוא ההיגיון. אירור נאמן לאותו הפוך אורוולהני של השמאלוות הם בנימין תמו ז"ל ונתן זך. קשה לתאר את התיעוב שחשו וחשים שניים אלה כלפי ישראל. מסקנותם ההגוניות היתה אפוא להסתלק מכאן. מזו עשרים שנה ומעלה שז' הוא רק אורה לשעה בישראל, ואז, כאשר הוא מופיע, (והתקשרות מתחרה על חסדיו לראיונו) זה לשונו:

הנה אני חוזר לארץ הנשנות על-ידי חזית סירוב מטופטמת, מרושעת, שובייניסטית ושקרנית. הייתי פה גם בשנים הנוראות של בן-גוריון... הרי השמאלו מה שונא את העברים, הם רוצחים הסדר שלם כדי להיפטר מהם. "אני לא מתגעגע לכלום, ... זהה מנטליות של מהגרים, אפילו שישמו אותו תסתדר, אם ישימו אותו בollowה עילית אני אמצא בית-קפה ובו אנשים לשחק אטם דמקה"¹⁷.

נווּ לו, לוּזָן, לשוף מטפורה בדמותו וולטה עילית, אלא שהאמת הגשmittית שונה במקצת, אחת הארץות בהן מוצא זך מנוחה ושלוחות-נפש מן הפישום הישראלי, היא כידוע גורמניה. ובגרמניה לא משחק זך דמקה בתטי-קפה שכוח-יאל, בגרמניה מיטיב זך להכPsi את ישראל בכתב ובעלה-פה תמורת שכר סופרים נאות.

ה

הה כיצד מגדר עמוס עוֹז תנואה אידיאית שאינה לרוחו, "גוש אמוניים":

...כת משיחית, אטומה ואכזרית, כנופיות גנטסט-רים חמושים, פושעים נגד האנושות, סדייסטים,

ששת הימים בודאי שהיתה קנוינה ישראלית שנרכמה בראשיהם של ראשי הצבא, "חבר ברינויים צרי-ימצה וושאפי-דים...", שהרי כיצד ניתן להבין אחרת את גודל המפללה הערבית?

"התהlik הבינלאומי נع בכיוון תפוגה"; והיכן עומדות ישראל בהוויה חדשה זו על פי שרתו? "ישראל עמדות... מחוץ לתהlik השלים הכלל עולמי ולמעשה שוללת אותו". ולמה ישראל שוללת את השלים? כיון שהוא מאיים על תאונות הביבושים של שליטה הפשיסטים.ומי היה "השליט האחרון עלי אדמות שביקש להזכיר עמים ומדינות וליישר קווי גבול: הנazi אдолף היטלר", ולMORE לציין שההשוויה מובנת ומתבקשת מآلיה, שהרי שמאלאן במקומותינו שאנו גוזר גוזר שווה מדינית.

ישראל לרייך השליishi, לא ייחשב נאמנו מתחנה השלים. חיבורו של שרת, 216 עמודים של מלך קודח, מבולבל, המוסף וטוחן עד דק את הטחון, הוא אויר נאמן לרמת טיעונו של השמאלי הרדייקלי בישראל, גם זה הממוסד. היו מי שהצביעו סימן שאלה על רמת אייזון הנפשי של האיש, אך האם יש באמת הבדל של ממש בין לבין שלומית אלוני בתפיסת ההוויה הישראלית: הנה כיצד רואה מנהיגת רצ את המציאות במקומותינו:

...גוזר עליינו לעבור תקופה לאומנית פאשיסטית שמאפיין אותה פופוליסם ברוטאלי... בשם נכח העם ושליחותו האלוהית... שرك כור ההיתוך של לאומיות מיסטיות אגרסיבית שReLUו העם הנבחר במרכזה ושאיפות התפשטות טריטוריאלית מניות אחרות.¹⁸

The Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders¹⁶

¹⁷ פוליטיקה, אוקטובר 1987

תיאור זה של המציאות, גם אם נכחה ממנה את מס השפטים שימושם כל פוליטיקאי להזינה הלשונית המקובל אצלנו, הינו תאור נאמן של הריך השלישי; ואכן, ייוכח מאוד שורות אלה הן פרפרזה או אף ציטוט שיר שנתקעו בראשה של אלוני אגב קריאה בספריהם של נורמן שיירר, ג'ון טולדן, או היטווריון אחר מלאה שעמדו על מהותו של משתור האימים הנazi.

השלכתה של מציאות דמנונית זו על ההוויה הישראלית חייב לעורר אצל הקורא לפחות שלוש שאלות בשלושת תחומיים: א. האובייקטיבי; ב. הפטולוגי; ג. הפוליטי. בעוד שאות השאלה הפוליטית נשאיר לסוף, מן הרואוי לבחון בקצרה את שתי השאלות הראשונות.

על פי כל קנה-מידה אובייקטיבי ישראל היא דמוקרטיה מובהקת בתהשוויה לכל חברה פתוחה במערב, קל וחומר אם נזכיר את קשייה הקיום חסרי התקדים של ישראל. יתרה מזאת, הדמוקרטיה בישראל היא יותר ליברלית תחת שלטון הליכוד מזו שהיתה בימי "ההגמוני הפוליטית", גם משום הטוטליות המבניות של השמאלו שבאה לידי ביטוי כה מובהק בשנותנו האוטוריטרי של בן-גוריון, ולא מעט בימי גולדה מאיר, גם משום רגשי הנחונות העמוקים של הליכוד חריך מסטיגמה "פשיסטיית", תולדת הCAPE רבת שנים של השמאלי¹⁹. וכך, ככל אין להעלות על הדעת כי גיס חמישי מובהק כגון "התנוועה המתקדמת לשולם" היה זוכה לגיטימציה ומוצא את מקומו בכנסת בשנות ה-50 או ה-60. יתרה מזאת, למוטר לציין שאילו היה לסייעיה של אלוני יסוד

¹⁸ מוסף הארץ, 15.11.90.

¹⁹ שר המשפטים דן מרידור הוא דוג המציג נאמנה רשות נחיתות זה. אלמלא מס השפדים המגומם שהוא משל מדי עס לורות זובייטיסקי, דבר לא היה מבדיל בינו לבני, נני, אמן רוביינשטיין מישניי.

¹⁸ ידיעות אחרונות, 8.6.89.
למאמו קרא עוז "בשל
החיים והשלום". אכן,
ההגדה הבומבטי, מעדר
ההמומר, הוא ממאפייני
הפרזילוגיה השמאלית.

²¹ טיעון מכריע אצל לא
מעטים בעלם הבידור,
שם פרנסת וקרירה
תלויים באפטת "ישלים"
מכית' מודשו של השמאלי
חרדייל.

²² חמובילים את מה שם?
כונה בפיים "היסטרויר"
గרפיה חדש" הם בני
מוריס ואברהם שליטים
בספריהם על מלחתת הע
צמאות והשימים שקדמו
לה.

¹⁹ פרק מתוך על דמוקרטיה
וחירות, בהנאת "יש גובל"
וישמן קריאה", 1990.

The Jerusalem Re-
.15.11.1990, part

למה כיון ב"סולם הערכיים" שלו, וכמיון שלא פרסם
בנוסח זה חיבור פרוגרמטי, וככל הידוע אין הוא מתכוון
איבוד-לדעת בטוחה הנראה לעין, נותרת רק מסקנה
אחת, והוא: "מלוחמות-אזורחים" היא אצלו לשון נקייה
לחיסול פיזי מהיר של הריאקציה הטמאה "המעכירה את
האויריה",لال היא ההתיישבות ביש"ע, שי"עפורה" היא
אחד מסמליה.

טיעון רוחה בניסיון להבין את הסילוף הנפשי בהכרזות
תיחסים של שטרנהל או ליבובי, אומר כי אין גבול למה
שניים אלה מסווגים להציגו על מנת לזכות בכותרת
בעיתון, בחתנת "כל הארץ לישראל עשה ראש". אולם
טיעון זה, הנכון ביסודו²², אינו אלא תוצר נלווה מדיבוק
השנה העצמית היהודית המוטל על יריב אידיאולוגי.

1

את תופעת האוטו-אנטישמיות מביא יהר אל
מסקנתה הסופית על-ידי שהוא מטיל על כתפיה
של ישראל את אשמת החטא הקדמוני. בנוסח זה
משיק יהר קו המקובל כויס על קבוצת היסטרוינים,
התולה את קול האשם של ה"סכסוך הישראלי-ערבי"
בצואරה של ישראל²³. אולם, דומה כי איש טרם נבר
לעומק נבכי הפרה היסטוריה בכיסופיו אחר הביזי
העצמי, ובוודאי שמסקנותו המפתיעת של יהר אף היא
נדך חדש בתסומנות הקורבן של עמו:

כאשר אני מתבונן עמוקות אל תוך היהדות... זהו
הסיפור של קין והבל אשר, אני מרגיש, עשוי להעניק
לנו כיון מוסרי היום. קין החליט שיש מקום לאיש
אחד בלבד על פני האדמה. הוא חש כי הבל סגור
עלי. הוא הרג אותו, כי חשב שעתה יהיה לבד,
חופשי, ובעולתו תהיה כל הארץ. פתאום קול נשמע
מלמלה: "אי הבל אחיך". הקול אומר לו שאין הוא
לבד. "הרגת את מישחו, עלך לשאת בתוצאות". זהו
קולו של התרבות היהודית. היא אומת השצדקה
חייב להיעשות, וצדק פירושו שני עמים, לא אחד.²⁴

קרוב לוודאי שייהר נמי שמשמעותו ייש מזה זמן,
ובזאת מאמריו הפובליציסטיים ספק אם יזכה בכתר
חכמת ישראל, פשوط איינו יודע שבבדרו הוא חזר על
העלילה הנוצרית הקלאסית המתביעה אותן קיימצחו של
היהודים, בהסתמך על דבריו קין עצמו: "ירן רשות אותני
על פני האדמה ומפנייך אסתר והייתני ננד בארץ והיה
כל מצאי יהרגני". לא היה זה מפתיע כלל אם בבואה
היום יטול יהר מקל נדודי ויצא במסע כיפורים ובקשת
מחילה מתלינו, זאת הפעם בהסתמך על פסוק ט"ו
באותו פרק. כך או כך, מעשה זה של הטבעת אותן קין על
מצח עצמו הוא דומינו סגירת המעלג, הבאת טקס הביזי
העצמי אל השפל המקברי.

2

בחיפוש אחר שורשי השנה העצמית בישראל דומה
שאין מנוס מלהגיע אל החרדה הקיומית. ביסודות
תודעתו האקויזיטנטיאלית של האדם בישראל

פוגרומים ורוצחים, שהגיחה... מתוך פינה אפלת
של היהדות... מותך מרתקי התבבמהות וסיאוב... על
מנת להשילט פולחן דמים צמא ומטורף...¹⁸

לסולם האמפטי של מילים יש מקדם השתגורות נמו. קללה רצינית אחת הנארota בקרצינדו, ועקבן של
הבאותacha ניטל מהר. על-כן ראוי לקרוא את דברי
עו זאט ובכוננה, כל חירוף בפרט, כל גידוף לגוף.
אין זה מן הדברים הקלים לדון בפוגרופה לשוני זו
בישוב-דעת, שהרי במקורה של שורת, תחווהות המיאוס
היא אינסטינקטיבית. אולם הדברים חשובים כתסמין
لتיזה המוצגת לעיל.

בניגוד לאלו, המדוברת עדין בהכללה כלל-לאומית,
לכל היוטר מרווחת, עו פושע צעד אחד קדימה על-ידי
קונקרטיזציה של המטרה, הגדרה נקודתית של קבוצת
אוכלוסייה המתאפיינת בטריטוריה ובאידיאולוגיה. את
המשמעות הוא שואל מאניס מנצור וויליס שטרוייכר
(האמנים בהיסח-הදעת?) אוטם דימויים מהלכי אימה,
אותו הניצול של החודה האוטו-יסיטית מפני "רוצחים
סדייסטים המגיחים מתוך פינה אפלה...". אותה הפור
ונגרפיה של "מרתפי ההתבהמות והסיאוב...", אותה
עלילית-דים של "פולחן דמים צמא ומטורף...". למוטר
לצין שדבריו של עו הם גזונות אנטישמיות בטוהרתו,
ושוב עליה השאלה מה מניע את עו לה-הומניזציה
כזאת של יריד אידיאולוגי. האמנם ניתן ליחס לו את
משמעותם של מנצור וויליס שטרוייכר? על-ידי הגדרתם כ"פושעים
נד האנושות" נוטל מהם עו את צלם האנוש, מה דין
אפו?

את התשובה לכך נוון זאב שטרנהל בקריאתו למלחמה-
אזורחים. את ראשיתה של המגמה ניתן למצוא כבר אצל
חכים כהן, אביהם הרותני של כמה וכמה מ恒נויות
השמאל הקיצוני. את אמרו "הזכות והחובה להתנגד
לשלטון"¹⁹, פותח המחבר במוטו "מייללים טל" לשילר:

גם לוזון ממשלת ערץ יש גובל...
כללות לאיש הרעה ואפס מנוס וישע,
עוד אחרון מפלט לו, ובידו הוא — צור החרב!

זאב שטרנהל איינו זוקק למטרופיות של שילר בקריאתו
הנחרצת למלחמות-אזורחים. "לועלות על עופרה בטנקים"
היא אצלו ססמת קרב אופרטיבית ואין הוא בש
להעלות אותה בכל פורום אפשרי. שטרנהל היסטרוין
אמור לדעת שלמלחמות-אזורחים (אפשרו נטעם משפיקת
הדים הנוראה שבמלחמות אחים), היא סופה של ישראל
המצילהה לשדור מול אובייה רק בזכות אחותם
ונוכנותם של כל שדרות העם להתייצב כאיש אחד (ואם
יש מקום בעולם שלבייטוי זה אין טעם לוואי של פטוס
מופוקף, הרי זה בישראל).

האם מותר אףא להניא שטרנהל מטיף לחורבנה של
המדינה ומציע להקדים לכך הרג רב-היקף כאשר ישלח
איש את ידו בצוואר אחיו? כאשר שאלתי אותו האם הוא
מודע לתוצאות "המלחמות-אזורחים", השיב לי שלמלחמות-אזורחים
דורשה ל"יטהור האויריה" העכורה שנוצרה לדבריו,
בישראל, שהגיעה לשפל מוסרי שאין נורא ממנה²⁰.
ובכלל", הדגיש: "לי יש סולם ערכים שונה". לא ברור

²⁰ ביום עיון על הפלור
ליום בישראל מטעם מכון
שפינויו בירושלים, סתיו
1989.

של המומר יהנס (יוסף לפנים) פפרקון המשיטה את האספסוף הגרמני לפועל באחיו. ודבורי הבלע של יורם קניוק המכנה את העולים לישראל "ומוציאות אנוישות האמוןנות על חוקי נירנברג"²⁷ אינם אלא הדלקראתו של הרוב אלמר ברגר כי העליה לישראל היא עיוותו של המוסר היהודי.

ח

הארץ כולה, נדמה, הולכת בכיוון الآخر; גם המציאות עברת לשחק בשורתייה של הנברחות היריבת, אנחנו מהפכים לבתיהם רלוונטיים. תחוויותינו התבזו. צפינו-למרתק טעו, לכל אחד בשמאלי יש כתען באIRON כמה מאMRI-אטמול לוחטים שהיה מבקש מהאגדה לבלווע. אני, אתה, אנחנו, אתם — המשפחה הצודקת, מתברר, לא כל-כך צדקה. המשפחה החכמה כבר לא כל-כך חכמה. כבר אינה משפחה.

מה נשאר, אני שואל אתכם. הקלו' הפליטני מת. הקלו' הדמוגרפּי מת... כמה מהר זה קרה: פשיטות-הרגל של קרטיל-המחשבה-היוונית התחרשה במחירות ציאושקית. העלייה ההמונייה, צדים, ערפתה, וכמעט כל הטיעונים היו לאדמה חרוכה. שנים חיכינו שתבוא סטרית המציאות ותsector לימיון בפינוי. באה סטרית המציאות וסתורה בפינוי שלנו. תהליך ההיפוך הושלם: הימין מגלה עצם את הרציוני, המקצעי, הרהוט; השמאלי את חברות המזוכדים המרופטים המתקוטטים בי-ניהם ביציע. הימין נתפס כמציאותי ומבוגר ופוטוגני ובעל מהלכים. מתאים לעולם החדש; השמאלי נתפס כאדולסנטי, נוירוטי, אמויזוני ומובלבל. ומה נשאר, אמרו לי, מה נשאר?²⁸

בדביו של שביט, מן הבודדים בשמאלי המתבענו מדי פעם במציאות בעיניים פקוחות, ניכרת רוח טוביה של אירוניה עצמית והומו דק. אלא שאתה ממשיך לקרוא ומתברר לך מיד שגם אם תכתוש את השמאלי במכתח לא תסור מעליו איוולטו. ובכן, קובע שביט, הכל התMOVוט בשמאלי "חוֹזֵן העניין המוסרי..." ■

א. ס.

כפרט וכאומה, מונחת האימה המתמדת מפני החידלון הפיזי. אין ספק שמדובר עניינים זה די בו כדי להתריף על הפרט את דעתו, והובדה שההIDADEות בכלל צאה מן השואה מבלי שאיבדה את צלים האנוש, ומבלי שהדרדרה לנihilim או אוטיזם רוחני, היא לכשעצמה תופעה חרינה בגולדות האדם, ולעומתה קורסים קני-המידה המקובלים של מדעי החבורה, הפסיכולוגיה והפילוסופיה. ואכן, במדינת ישראל השיגה הziyonot את יעד האין-דיין, ריבונות טריטוריאלית. אך האmens פתרה הריבונות המדינית את לו' הטרגדייה היהודית, האם עלה בידה להבטיח את הקיום הפיזי? ובכן, האמת המרה היא שלא. לא ב-42 שנות המדינה ולא בעתיד הנראה לעין. הziyonot העתיקה את החזרה הקיומית של היהוד בגלות לישראל, ואולי אף ביתר שאת. עדות לכך הם יחס הכוחות בין המדינה היהודית לבין אוניברסיטת הנחרצים להכחודה, יחס שהוא אבסורדי בכל קנה-מידה, ואשר האמירה השגורת לפיה "ישראל מסוגל להביס במלחמה כל שילוב אפשרי של ארצות ערב", יש בו יותר ממשמעות של אמונה בנשים.

פרק זמן של חדש אחד בלבד ניתן היה לשמעו איזמי השמדה טוטלית מפי עירק, ארין והגייה האיסלמי. למוטר לצין את הזעוזע הנפשי שהיה פוקד אומה מותקנת כלשיי אילו איתרעד מזלה לעמוד במקומה של ישראל; אולם, במקומותינו זכו הוצאות אלה לכל הייותר לשורות ספורות בעמודי פנים של העיתונות. אלא שבבעיטה הדחיקה מובהק זה לא נפטר מכובן דבר, והאיומה המתמדת חייבות לנבות את מחירתה הכביד. היא רוחשת וublisherת קרוב מאוד מתחת פני השטח, וпорצת מדי פעם בפרצוי מניה-זרסיה שמנחים בגין ושםעון פרט שני בהייר-אקטיביות משיחית²⁹.

אולם ביטוייה הקשה והמסוכן ביותר של תופעת האימה הוא צוקר למרות מותה אוטו" — מתוך דברים שאמר צוקר למרות מותה מאלפי-של עשרה מושך מלפניו מושך מלפניו משעה שעשרה חיים מבקבוק-הברעה שהושך למוכניתה.

²⁷ פוליטיקה 10.1987

²⁸ דבקותו של פרט ב"תיכון", מרשל מזור התיכון..., היא אחד הביטויים ההפטיים להזיותו של איש זה.

²⁹ פרט ההתרפות מען מודאי לאורי אבנרי מה-פעל מעוני האיליה", בלשוני, של ערפה, בספרו בעל השם קולע: אובי,achi.

²⁶ "הם (המתנהלים) צרי-יכים את דמה של עשרה מושך, הם שותים אותו" — מתוך דברים שאמר צוקר למרות מותה הרדייקלי בישראל²⁵. אולם, הסגידה לתליין מן ההכרה שתליך יד ביד עם השנאה העצמית. וכך, למעשה, נסגר המעגל והאוטו-אנטישמי הישראלי פוגש באחיו מן הגלות, בדברים שהוא נושא בפני ציבור ערבי²⁶, עליה דיבקו

²⁸ ארי שביט, פוליטיקה, נובמבר 1990.